

Adéu, Rosita, adéu!

VA COM VA. PER LLUM DEGÀES

Il·lustració: Laura Estrada

Abans que vinguessis, jo ja hi era. Recordo quan vas arribar, de bracet de l'Àngel. Ell sempre tan mudat i tu tan elegant damunt uns talons que et feien encara més alta i dreta. Era a primers dels anys seixanta, quan badar al Passeig no valia ni un ral, si volies fer-ho entronat des d'una de les cadires de la Rosita, que desplegaves des de Pasqua fins a finals d'estiu, quan el mal temps buidava el Passeig, que la tardor i el vent omplia de fulles mortes. Durant més de cinquanta anys, et recordo cada matí traient la son de les cadires, a l'hora que el sol tot just s'insinua a l'horitzó. Com si les velles cadires verdes fossin els petits que mai no vas tenir, en tenies una cura extrema, talment una marassa. Si la mullena de la nit les havia humitejat més del compte, les eixugaves amorosament amb un tros de mocador. El mateix feies si una ventada les havia emplenat de pols o algú havia encastat un xiclet sota el seient o se li havia abocat un canutet de sidral. Llavors agafaves l'escombra i falaguera feies net, com si fos el menjador de casa un dia de convidats. Feien goig, tan netes i polides, tan lluent i arrengrerades. Mai no vam saber en quin niu feien estada, entre temporada i temporada. Tant se val. Elles tornaran, però ni tu ni jo no les veurem. Tu vas deixar-nos fa uns pocs dies i jo, pobre plàtan de mi, ho faré un dia d'aquests, quan el xerrac m'estalviï el dolor d'una llarga agonía. Potser si jo me n'hagués anat abans, avui la meva fusta t'hauria pogut servir de llit. Sigui com sigui, sàpigues Rosita que et duré amb mi fins a la meva darrera fumerada.